

Легенда про Аю-Даг

Автор Невідомий

Легенда про Ведмідь-гору (Аю-Даг)

У віддалені часи на самому березі моря поселилося стадо величезних звірів. Управляв ним ватажок — старий і грізний ведмідь. Одного разу повернулися ведмеді з набігу і виявили на березі уламки корабля.

Серед них лежав згорток. Старий ватажок розгорнув його і побачив маленьку дівчинку. Дівчинка стала жити серед ведмедів.

Йшли роки, вона росла і перетворилася в красиву дівчину.

Одного разу недалеко від ведмедячого лігва прибило до берега човен з молодим красивим юнаком. Буря довго носила його човен по хвилях, поки не викинула на кримський берег. Дівчина перенесла юнака в затишне місце. Багато разів приносила вона юнаку їжу і питво. Юнак розказував їй, як живуть люди в його рідних краях. Дівчина співала для нього свої улюблені пісні. І в ці дні увійшла палка любов в серця обох...

Юнак вже зміцнів, він змайстрував щоглу, зробив вітрило — закохані вирішили покинути ведмедячий берег. Ось вже між човном і береговими скелями лягла широка блакитна гладінь...

Тут повернулися на берег з далекого походу ведмеді і не застали дівчину. Ватажок поглянув на море і люто заревів. Він опустив величезну пащу в блакитну вологу і з силою став втягувати воду. Його прикладу послідували інші. Течія захоплювала човен назад до берега. Тоді дівчина заспівала. Звірі відірвали голови від води і заслухалися. Лише старий ватажок не захотів залишати береги, продовжував лежати, вдивляючись удалину, де зникав човен з істотою, до якого він прив'язався.

І лежить старий ведмідь на березі вже тисячі років. Закам'яніло його могутнє тіло. Могутні боки перетворилися в прямовисні провалля, голова зробилася гострою скелею, густа вовна звернулася в дрімучий ліс.

Є й інша легенда.

Трапилося це в ті далекі часи, коли в горах Криму люди ще не жили, а в лісах переважали великі хижі звірі. На самісінькому березі моря великим стадом поселились ведмеді, за ватажка у яких був старий і грізний ведмідь. Хижаки часто робили набіги на рівнину, де жили люди.

Одного разу повернулись ведмеді з набігу і помітили на березі уламки корабля. Серед уламків лежав якийсь згорток. Старий ведмідь розгорнув його і побачив маленьку дівчинку. Лише вона одна залишилась живою після загибелі корабля.

Маленька дівчинка стала жити серед ведмедів. Минали роки, вона виросла в красиву гарну дівчину. Старий вожак і всі ведмеді дуже любили її. Дівчина голосно

співала пісні, гуляючи серед розкішної природи, а ведмеді ладні були з ранку до вечора слухати її чарівний голос.

Одного дня, коли хижаки вирушили в набіг на рівнину, неподалік їхнього лігвища прибило до берега човен з красивим юнаком. Ще підлітком його забрали в рабство воїни одного з розбійницьких племен, котрі жили на другому березі моря. Тепер юнак вирішив утекти, сподіваючись повернутися на свою батьківщину. Буря довго носила його човен по морських просторах, аж доки хвилі не викинули на кримський берег.

Знесилений від голоду й спраги, юнак нерухомо лежав на дні човна. Дівчина перенесла хлопця в затишне місце, напоїла водою і нагодувала, а човен сховала в кущах під прибережною скелею, щоб ведмеді ні про що не здогадались.

Кожного дня приносила дівчина юнакові їсти й пити. Він розповідав їй, як живуть люди в його рідних краях.

З інтересом слухала дівчина, дивлячись в ясні голубі очі юнака. Вона співала для нього свої найкращі пісні. Так їхні молоді серця полонило велике й палке кохання. Якось юнак сказав дівчині:

— У моєму човні вистачить місця для двох. Хочеш поплисти зі мною на мою батьківщину?

І дівчина відповіла:

— Хочу. Я готова пливати з тобою куди завгодно.

Юнак уже зміцнів, до нього повернулися сили. Він змайстрував щоглу. Зробив вітрило із звірячих шкур. Закохані очікували тепер попутного вітру, щоб залишити ведмежий берег.

Подув попутний вітер. Юнак і дівчина зіштовхнули човен на воду, сіли в нього. Ось уже поміж човном і береговими скелями пролягла широка морська гладінь. Але тут несподівано застугоніла земля під важкими лапами, загойдалось повітря від грізного реву. Це повернулись на берег з далекого походу ведмеді й помітили, що дівчина кудись зникла.

Вожак поглянув на море і все зрозумів. Люто заревів старий ведмідь. В нестямі від гніву стадо заметалось на березі, заглушуючи все довкруг своїм громовим ревом. Вожак припав величезною пащею до моря і почав із силою втягувати в себе воду. Решта ведмедів почала робити те ж саме. Через якийсь час море почало помітно міліти.

Течія затягувала човен знову до берега. Дівчина помітила: її коханому не минути страшної смерті — його розтерзають ведмеді...

І вона заспівала. Як тільки-но долинув до звірів її голос, вони підняли голови від води і почали слухати...

І лише старий вожак продовжував пити море... Він ще глибше занурив свої передні лапи і морду в холодні хвилі. Море вирувало біля його пащі, вливаючись у неї широкими потоками.

Дівчина піснею заклинала усі земні й небесні сили стати на захист її першого чистого кохання. Умовляла вона старого ведмедя змилюватись над юнаком. І таким

палким було благаання дівчини, що страшний звір перестав втягувати у себе воду. Але не захотів він залишити берег, а продовжував лежати біля води, вдивляючись у далечінь, куди поплив човен з дівчиною, до якої він дуже звик.

І лежить старий ведмідь на березі моря вже тисячі років. Закам'яніло його велетенське тіло. Могутні боки перетворилися на прямовисні безодні, висока спина стала вершиною гори, що сягає хмар, голова зробилася скелею, а густа шерсть перетворилася на дрімучий ліс.

Старий вожак-ведмідь став Ведмідь-горою.

Другу легенду українською переповів Данило КОНОНЕНКО.